

11. TĒMA 7.–13. MARTS

DZĪVOJOT TICĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Sak. 28:4, 7, 9; Rom. 1:16, 17; Gal. 3:24; Sak. 28:5; 1. Jāņa 2:15-17; Sak. 29:13.

ATMIŅAS PANTS:

“Bailes no cilvēkiem ved slazdā – kas uz Kungu paļaujas, tas pasargāts!”
(Sak. 29:25)

Sik daudzas balsis sauc mūs no dažādām pusēm. Kā cilvēki zina, kas ir pareizi un kas – nepareizi? Atbildi varam rast Dievā un Viņa rakstītajā atklāsmē. Mums ir jānācās paļauties uz Dievu un paklausīt Viņa likumam. Tam pats par sevi sekos miers.

Jēzus mums to pateica, sakot, lai mēs vispirms dzenamies pēc Dieva valstības, un tad viss, kas mums ir nepieciešams, tiks nodrošināts (Mat. 6:33). Mums jāpadara uzticība un sekošana Dievam par savu pirmo prioritāti, citādi mēs par pirmo prioritāti padarīsim kaut ko citu, kas būs vienkārši un skaidri elkdievība. Un mēs varam iemācīties uzticēties Dievam, tikai dzīvojot ticības dzīvi. Kristieša ceļš tas arī ir – ceļš. Mums ir jāizdara izvēle darīt to, ko Kungs mums ir licis darīt, un tad jāatstāj sekas Viņa ziņā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. martā!

Ievēro likumu

No 13 reizēm, kad Sakāmvārdu grāmatā lietots vārds "Torah" (likums, mācība), četras reizes ir 28. nodaļā (4. pants (divas reizes), 7. un 9. pants). Lai gan šis lietojums Sakāmvārdos parasti attiecas uz gudrā vīra "mācību" (Sak. 13:14), israēliešu tradīcijā vārdam ir garīga blakus nozīme – tas attiecas uz dievišķu atklāsmi, kā apstiprināts pašā Sakāmvārdu grāmatā (Sak. 29:18).

Izlasi Sak. 28:4, 7 un 9! Ko šie panti stāsta par likuma svarīgumu attiecībā uz to, kā mēs dzīvojam? _____

Israēla ļaudis no citām nācijām atšķirīgus nepadarīja viņu domāšanas veids vai pat viņu "garīgie" un abstraktie teoloģiskie uzskati. Dzīves konkrētās izvēles – tai skaitā, uzturs, atpūta, dabiskā vide un attiecības ar ģimenes locekļiem un kaimiņiem – padarīja viņus "svētus" jeb "nošķirtus" no visām citām tautām. Un ideālajā variantā šīm izvēlēm bija jācentrējas uz likumu un tajā atrodamajiem principiem.

Galū galā, mēs, cilvēki, nevaram būt gudri paši par sevi. Mēs pat nevaram vienmēr atšķirt labo no ļaunā (1. Ķēn. 3:9). Tāpēc mums ir vajadzīgs dievišķais likums, kas var palīdzēt mums iegūt izšķiršanas spējas. Citiem vārdiem, gudrības iegūšana nav atkarīga no intelektuāla vai garīga treniņa. Tā lielā mērā ir saistīta ar paklausību likumam, kas atrodas ārpus mums pašiem, mūsu kultūras, mūsu personīgās psiholoģijas un ilgām.

Tas, protams, ir likums, Dieva mūžīgais likums. Un sekošana šim likumam patiešām ir ticības darbība. "Es nekaunos evaņģēlija: tas ir Dieva spēks pestīšanai ikvienam, kas tic, jūdam vispirms un arī grieķim, jo tajā Dieva taisnība atklājas no ticības uz ticību, kā ir rakstīts: taisnais no ticības dzīvos." (Rom. 1:16, 17)

Kādas problēmas un sarežģījumus tu esi sev aiztaupījis, pateicoties tam, ka esi nolēmis ticībā ievērot Dieva likumu? Kas tavā dzīvē būtu citādi, ja tu to nebūtu ievērojis? _____

Meklē Kungu

Lai arī cik izšķirošs tas ir ticības dzīvei, likums (Tora) pats par sevi nav dzīvības avots. Tieši pretēji, likums norāda uz grēku, un grēks vada nāvē (sk. Rom. 7:7-13). Toru efektīvu padara tas, ka tā nāk no Dieva. Bez Dieva Tora būtu likumu kopums, kam nav nekāda sakara ar Viņa sākotnējo nodomu. Dzīve paklausībā Dieva likumam ir dzīve ar Dievu. Tora neaizstāj Dievu. Tā ir tikai skolotāja, kas (saskaņā ar Pāvila līdzību) vada audzēkņus pie sava meistara (Gal. 3:24).

Izlasi Gal. 3:24 un šī panta kontekstu! Kā likums norāda uz Jēzu, mēs patiešām varam būt "taisnoti ticībā"? _____

Sakāmvārdu grāmata nav tikai gudrības grāmata. Tā vispirms ir grāmata par Dievu, kas ir atklājis gudrību. Gudrības meklēšana, paklausot likumam, vilks mūs tuvāk Kungam un glābšanai, ko Viņš mums brīvi piedāvā ticībā Jēzum.

Izlasi Sak. 28:5! Kas mums ir vajadzīgs, lai "saprastu visu"? _____

Vārds "saprast" 5. pantā lietots divreiz, tieši tāpat kā vārds "bauslība" 4. pantā. Abi panti ir saistīti: likuma ievērošana (4. pants) un Kunga meklēšana (5. pants) iet roku rokā. Tomēr šīs aktivitātes darbības lauks nav tikai zināt un darīt to, kas ir pareizs ("tiesa" 5. p.). Tā ir izpratne par "visu" vienkārši tāpēc, ka tā nāk no Dieva, kas ir "viss". Senajam Israēlam visu lietu zināšana nebija atdalīta no reliģiskās pieredzes. Ticība bija cieši saistīta ar inteliģenci un izpratni. Ticība bez domāšanas vai domāšana bez ticības nebija iedomājama, jo Dievs bija abu pamatā.

Kāpēc ticēt Dievam ir saprātīgi? Kāpēc neloģiskāk un nesaprātīgāk ir atmest Dievu, nevis ticēt Viņam? _____

Vārdi bagātajiem

Izlasi 1. Jāņa 2:15-17! No kā mēs šeit tiekam brīdināti, un kā mēs varam pasargāt sevi no briesmām, par kurām runāts šajos pantos? _____

Lai gan uzskati, ko nozīmē būt "bagātam", ir ļoti atšķirīgi, Sakāmvārdu grāmata dod pamācības, kā kļūt "bagātam" un kā apieties ar savu bagātību, kad tā ir iegūta.

1. Neiedzīvojies bagātībā uz trūcīgo rēķina (Sak. 28:8)! Tava bagātība nav taisnīga, ja tā ir iegūta uz trūcīgo rēķina. Kā mēs jau redzējām, Bībele ļoti spēcīgi runā pret tiem, kas izmanto trūcīgos, lai paši sev gūtu labumu.

2. Dod trūcīgajiem (Sak. 28:27). Pretēji "negausim" no Sak. 28:25, cilvēks, kas ir dāsns, tiks svētīts.

3. Strādā čakli (Sak. 28:19). Bagātībai nevajadzētu nākt zagšanas vai nejaušības rezultātā, bet gan kā mūsu čaklā darba atalgojumam. Iegūtais ir atkarīgs no mūsu darba kvalitātes. Mums savu bagātību vajadzētu nopelnīt.

4. Necenties kļūt bagāts ātri (Sak. 28:20, 22). Mūsu sakāmvārdi atklāj divus iespējamus scenārijus: (1) mēs pieveram acis pret kādu nēgodīgu rīcību un kļūstam tajā līdzdalībnieki (Sak. 28:22); (2) mēs esam tik kāri pēc savu vecāku bagātības, ka atņemam viņiem to, kas viņiem nepieciešams dzīvei (Sak. 28:24). Pat vēl jaunāk – tie, kas to dara, var attaisnot nepareizos darbus savā prātā tik ilgi, līdz viņi sevi pārliecina, ka nav darījuši neko nepareizi. Tāpēc viņi saka, ka tas nav pārkāpums.

Nauda šajā pasaulē ir ļoti ietekmīgs spēks, tāpēc Bībele runā par to daudz. Ja tu, tāpat kā ikviens cits, ilgojies pēc naudas, kā tu vari būt drošs, ka neiekritīsi lamatās, ko Jēzus sauca par "bagātības viltu" (Marka 4:19)? _____

Rokasgrāmata trūcīgajiem

Izlasi Sak. 29:13! Kas šeit ir apspriests? _____

Trūcīgie un bagātie ir vienlīdzīgi (Sak. 29:13). Salīdzinājums ar gaismu, kas ir izmantots šajā sakāmvārdā, nostāda šo jautājumu radīšanas perspektīvā. Gan bagātie, gan trūcīgie ir Dieva radīti (Sak. 22:2). Abi bauda dzīvības dāvanu, un saule spīd pār abiem. Tieši tāpat kā bagātajiem ir izteikts brīdinājums par izturēšanos pret trūcīgajiem, tiem savukārt ir jāamīl savi apspiedēji, kas atsevišķos gadījumos var būt bagātie (Mat. 5:44, 45).

Kāda ir Sak. 28:3 vēsts? _____

Trūcīgajiem ir tādi paši pienākumi kā bagātajiem (Sak. 28:3). Nabadzība nevar būt attaisnojums nekrietnai rīcībai. Fakts, ka tu vari būt apspiests, nedod tev tiesības apspiest citus. Jēzus līdzība par nepiedodošo kalpu, kas apspieda kādu, kas bija trūcīgāks par viņu pašu, parāda, ka šī reakcija, lai gan negaidīta no trūcīgā puses (jo liekas, ka trūcīgajam vajadzētu būt līdzjutīgākam pret citiem trūcīgajiem), nav neparasta (Mat. 18:22-35). Sak. 28:3 lietus, kas parasti ir svētība, kļūst par iznīcinošu straumi. Šis salīdzinājums ilustrē šādas uzvedības nepareizību un to, kādu vilšanos tā sagādā.

Kāda ir Sak. 28:6 vēsts? _____

Taisni trūcīgie ir labāki nekā netaisni bagātie (Sak. 28:6). Saskaņā ar tradicionālo gudrību, taisnajam nevajadzētu būt nabagam, jo nabadzība tiek uzskatīta kā sods par slinkumu (Sak. 24:34). Tomēr dzīves realitāte ir sarežģītāka. Nabagie var būt netaisnības vai ārpus viņu kontroles esošu apstākļu upuri. Tas bieži tā var būt. Tik un tā vērtību skala, ko aizstāv Sakāmvārdu grāmata, ir skaidra un nepārprotama. Taisnība ir svarīgāka nekā bagātība, un veiksmē nav drošs taisnības indikators.

Ko mēs varam darīt, kad esam kārdināti mainīt savas vērtības materiālā ieguvuma dēļ? Kā mēs varam pasargāt sevi no kaut kā tāda darīšanas, ko ir vieglāk izdarīt, nekā mēs spējam aptvert? _____

Mīlot patiesību

No visa, ko mēs varētu mācīt saviem bērniem, saviem audzēkņiem vai ikvienam, kas ir atvērts, lai mācītos no mums, varbūt vissvarīgākā mācība ir atrodama šeit, kur Pāvils, rakstot par pazudušajiem, saka, ka "viņi nepieņēma patiesības mīlestību" (2. Tes. 2:10). Tā kā Jēzus ir Patiesība, mācot citus mīlēt patiesību, mēs mācām viņiem mīlēt Jēzu. Vai tad citam kam ir kāda nozīme?

"Lai arī kādai pētišanas nozarei mēs nenodotos, ar sirsnīgu vēlēšanos nākt pie patiesības, mēs nākam saskarsmē ar neredzamo, visspēcīgo Garu, kas darbojas visā un caur visu. Cilvēka prāts tiek vadīts savienībā ar Dieva prātu, īslaicīgais ar bezgalīgo. Šādas saskarsmes ietekme uz miesu, garu un dvēseli ir nenovērtējama." (E. Vaita "Audzināšana" 14. lpp.)

Izlasi Sak. 29:15 (sk. arī Sak. 29:19)! Kāds svarīgs princips šeit ir redzams – ne tikai audzināšanā, bet dzīvē kopumā? _____

Lai gan mūsu paraugs ir svarīgs – īpaši tiem, ko mēs nevaram norāt vai sodīt, dažos gadījumos ir vajadzīgs kaut kas vairāk. Īpaši tas attiecas uz bērniem. Reizēm bērni ir jāsoda, lai viņi paklausītu.

Mūsu daba ir kritusi un samaitāta, un tas iekļauj pat šīs brīnišķīgās mazās būtnes, ko mēs mīlam, – mūsu bērnus. Mēs neizdarām saviem bērniem neko labu, ja ļaujam viņiem darīt, ko viņi grib. Patiesībā bērniem disciplīna ir ne tikai nepieciešama, bet viņi to pat vēlas. Viņiem ir jāzina, ka robežas pastāv un ka viņiem ir jāpaliek tajās. Māte, kas domā, ka viņai ir jāciena bērnu brīvība un jāļauj tiem darīt, ko vien viņi grib, nekad nesakot "nē", piedzīvos beigās "kaunu" (Sak. 29:15) un, bez šaubām, sagādās ciešanas saviem bērniem – ja ne tagad, tad noteikti tad, kad bērni kļūs pieauguši.

Kādas mācības tu apguvi kā bērns, kas ir palikušas tevī kā pieaugušajā? Kā šīs zināšanas ir palīdzējušas tev padarīt tagad savu dzīvi labāku? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dieva likuma pamats ir visnemainīgākais taisnīgums, un tas ir tik pārdomāts, ka veicinās to cilvēku laimi, kas tos ievēros. [...] Reliģija vada cilvēku personīgās attiecības ar Dievu, bet ne tikai. Jo debesu principi ir jāizdzīvo dzīvē, lai tie varētu palīdzēt cilvēcei un svētīt to.” (E. Vaita “Dieva dēli un meitas” 267. lpp.)

“Ārkārtīgā nevērība attiecībā uz bērnu audzināšanu Dievam veicinājusi ļaunumu un iegrūdusi ienaidnieka rindās daudzus cilvēkus, kas pie saprātīgas vadības varēja būt Dieva līdzstrādnieki. Nepareizi uzskati un neprātīga mīlestība ir stiprinājusi tādas rakstura īpašības, kas bērnus darījušas nepatīkamus un nelaimīgus, kas sarūgtinājušas vecāku dzīvi un savu briesmīgo iespaidu izplatījušas no paaudzes uz paaudzi. Ikviens bērns, kam atļauj iet pašam savu ceļu, darīs negodu Dievam un apkaunos savu tēvu un māti. [...] Atstājot novārtā savu pienākumu un izdabājot bērnu nepareizajām tieksmēm, vecāki tiem aizslēdz Debesu pilsētas vārtus.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 325., 326. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Krievu autors Ļevs Tolstojs, lai gan uzauga kristīgā ģimenē, daudzus gadus bija aizgājis no savas ticības. Vēlāk viņš piedzīvoja krīzi: Kas gan ir dzīve, īpaši ja tā beigsies ar nāvi? Lai gan viņš meklēja atbildes visās zinību jomās, viņš tās tur neatrada. Beigās viņš saprata, ka vienīgā loģiskā atbilde uz dzīves jēgas jautājumu ir atrodama ticībā, kas sniedzas tālāk par loģiku. Tas ir, viņa loģika lika viņam iet tālāk par loģiku – ticības pasaulē, lai iegūtu atbildes uz dzīves jēgas jautājumu. Kāpēc ticība Jēzum patiešām ir visloģiskākā izvēle, ko mēs varam izdarīt, attiecībā uz dzīves jēgu?

2. Kā tu saproti, ko nozīmē mīlēt patiesību? Kā mēs mīlam patiesību? Mīlēt patiesību, protams, nozīmē, ka mums vispirms tā ir jāiepazīst. Kā mēs nonākam pie patiesības atziņas? Un kā mēs varam būt droši, ka neļaujam nekam citam nostāties ceļā tam, ka patiesību mīlam pāri visam citam?
